

maatte staa i Registret, eller som har væsentlig Lighed med et allerede tidligere i Registret staaende Varemærke. Det laa i Regjeringsudkastets Tanke, at det var Anmelderen selv, som paa egen Risko maatte vælge sit Varemærke, og at den paagjældende Modtager af Varemærket, som efter Udkastet var den lokale Øvrighed, havde den ubetingede Pligt at modtage Varemærket, naar han ikke forhindrede i at indregistrere det ved de i Loven indeholdte absolut forbydende Omstændigheder, og saa skulde det senere afgjøres ad retslig Vej eller paa anden Maade, hvorvidt der i Forveien paa anden Maade var Hindring for, at Varemærket virkelig kunde blive bestaaende og den Paagjældende have Eneret dertil. Det var Lovforslagets Princip, og det er ogsaa ganske tydeligt anerkendt af Udvalget og bibeholdt i Betænkningen, idet der nemlig strax i det andet Stykke af denne siges: „Med Hensyn til Valget af det Varemærke, som ønskes beskyttet, er Udvalget med Lovforslaget enig i, at dette bør overlades til den, der ønsker Bestyttelsen, og at han alene maa have Ansvar for og bære Følgerne af, at det valgte Mærke enten ikke i og for sig er tilstedeligt, eller at dets Benyttelse er udelukket ved den en Anden alt tillagte eller tilkommende Eneret til samme.“ Det er Hovedprincippet, som er opretholdt i dette Dieblit, og som jeg ikke ser kan afficere Lovens hele Brugbarhed i en saadan Grad, som det ærede Medlem har ment. Det vilde da ogsaa være stærk Fordring; maa jeg sige, til Registratør, hvis Benyttelsen af Varemærker skulde antage en større Dimension, at han til enhver Tid, naar En kom til ham og forlangte et Varemærke indregistreret, strax skulde gennemgaa hele den store Mængde af Varemærker, der kunde findes i en Protokol, for derefter at give de Paagjældende Besked. Naar Protokollen er tilstede, kan den Paagjældende faae Afgang til den, og han har Tid og Leilighed, naturligvis i sin egen Interesse, til at gennemgaa Protokollen med al den Omhyggelighed, han ønsker. I ethvert Tilfælde vilde der ikke paa nogen mulig Maade kunne paalægges Registratør Ansvar, hvis han havde overset Noget i den Henseende. Jeg tror derfor ikke, man kan sige, at det vil være endog en betydelig Forringelse af Lovens Værdi, dersom man overlader det til den paagjældende Interesserede selv at gennemgaa Varemærkeprotokollen, for deraf at se, hvad han kan bruge eller ikke; men det vilde ganske vist være en total Forandring af det Princip, der er nedlagt i Lovforslaget, dersom man vilde gjøre Registratør ansvarlig, om et Varemærke, hvis Eneret ikke kunde opretholdes, blev registreret. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Registreringsstibenden og hvad deri skal indføres, maa jeg tilstaa, at jeg hører til dem, der have ment, at det, at Ministeren havde Afgang til at bestemme, at visse Bekjendtgørelser kunde optages i en Avis, ikke kunde medføre en Op-

havelse af det alt bestaaende Bud, som sagde, at Bekjendtgørelsen skulde staa i en anden Tidende for at have Retsskyldighed. En saadan Myndighed vilde jeg ansæ for at være udenfor al Regel at tillægge Ministeren, at han skulde kunne ophæve, hvad der ligefrem er bestemt ved Lov paa en saadan Maade, at det har indgribende Betydning i mange Forhold. Jeg skal indrømme, at jeg ved at gennemlæse Udtrykkene i selve Paragrafen senere har faaet nogen Tvivl, om det er Udvalgets Mening, men jeg har opfattet det saaledes, at Betydningen deraf kun var, at Ministeren kunde bestemme, at Bekjendtgørelser, der maatte anses for at have Interesse væsentlig for den samme Kreds, for hvilken Varemærkebekjendtgørelserne kunde have Interesse, kunde optages i Tidenden. Jeg ansaa en saadan Bestemmelse for saa meget nyttigere, ja, jeg kan næsten sige nødvendiggere, fordi jeg har stor Tvivl om, at Tidenden vilde faae stor Udbredelse, hvis den skulde indskrænktes alene til Meddelelsen af Varemærker, idet den da haade vilde blive af meget ringe Omfang og ogsaa blive overordentlig uinteressant, hvorimod der, hvis den tillige kunde optage andre Bekjendtgørelser, der kunde have Interesse for den samme Kreds, dog kunde være Raab om, at den vilde kunne faae en saadan Udbredelse, at nogle af Omfostringerne ved Udgivelsen derved kunde blive dekkede. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at saavel dette som andre mindre klare Punkter, som der i dette Dieblit ikke er Udset til at komme til nogen fuldstændig Enighed om, ville blive tagne under Overveielse til Sagens tredie Behandling, hvor jeg saa heller ikke tvivler om, at det ærede Udvalg vil give Ministeren Leilighed til at udtale sin Mening. Da jeg stiller mig saaledes til Sagen, skal jeg ganske henstille til det ærede Thing, hvorvidt det finder det rigtigst at stemme for det af den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kreds under Nr. 5 til § 8 stillede Underendringsforslag. Med Hensyn til det ærede Medlems Ændringsforslag under Nr. 6 vil jeg sige, at jeg ikke her bestemt vil udtale mig om, hvorvidt det vilde være rigtigst eller ikke rigtigst, at Varemærker, som en Person erhverver med udelukkende Ret til Benyttelse, er gjældende for alt, hvad han producerer, saaledes at han kan sætte det samme Varemærke paa Smør, Ost, Maskiner etc. Det er et Æmne, som jeg ikke tidligere har haft Leilighed til at overtænke; men ganske vist er det, at Lovens Bestemmelse har været den, at et Varemærke skulde være gjældende for en vis Art af Varer, og det gjøres derfor ogsaa Bedkommende til Pligt, at han ved sin Anmeldelse skal betegne, hvilken Vareart hans Anmeldelse angaar. Der vilde som Følge deraf ikke være Noget til Hinder for, at det samme Mærke blev brugt af forskellige Personer, men for forskellige Sorter af Varer. Det er en ny Tanke, der nu er fremkastet af det